

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Մի՞թե վերջ արդեն . . .

Մի՞թե վերջ արդեն մեր նվիրական
Բոլոր հույսերին ու երագներին,
Որ միշտ լուսավառ աստղերի նրման,
Մեզ շողում էին կյանքի գիշերին...

Որպես ճամփորդն է շոր անապատում
Օազի հույսով՝ անցնում ձիգ ուղին.
Որպես ծաղիկն է գիշերվա մթում
Նվաղած՝ մընում վաղորդյան ցողին.

Ա՛խ այդպես և՛ մենք հոգնած, տառապած
Կյանքի կռիվներում, ձմռան գիշերին,
Երագում էինք գարնան լուսաբաց...
Մի՞թե վերջ արդեն մեր երագներին...

Բայց ո՛չ... Թո՛ղ ազգիս անլույս երկնքում
Դեռ շանթ ու ամպրոպ որոտան ուժգին.
Մե՛րն է գարունը... Քանի մեր կրծքում
Չէ՛ հանգել կըրակ, չէ՛ մեռել հոգին...